Ἔτος 21ον — Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 22 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1907 — Ἀριθ. 913

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ. κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.—Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά.—Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.
Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ Ἀνάστασις.—Ἡ τέχνη Β'. Adelaïde Maraini (μετάφρ. ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ, ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου).—Ἀπὸ τὸ ταξείδι μου.—Τὸ μαραμένον κρῖνον (Συνέχεια).—Ἡ Ὀστρακιὰ Α'. (ὑπὸ τῆς ἰατροῦ δος Ἀνθῆς Βασιλειάδου). — Συνταγή. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς: Ἡ γνώμη τοῦ Ἰωάννου (ὑπὸ Alfred Capus).

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Οἱ ὡραῖοι θεοὶ τῆς ὕλης σπαρταροῦν κάτω ἀπὸ τὸν Σταυρὸν τὸν ξύλινον, τὴν τελευταίαν πνοὴν μιᾶς ζωῆς μακρᾶς καὶ γεμάτης ἀπὸ ἐγωϊσμόν. Τὸ λάβαρον τῆς νέας θρησκείας ὑψώνεται ἐπάνω εἰς τοὺς καλλιμαρμάρους βωμούς, καὶ ὁ ταπεινὸς Ἰουδαῖος, ὁ γεννηθεὶς εἰς τὸν σταῦλον καὶ ἀνατραφεὶς ἀπὸ μίαν πτωχὴν καὶ ἀμαθῆ Παρθένον ρίπτει κάτω τὰ εἴδωλα τοῦ παρελθόντος.

Τὸ ὡραῖον βαπτίζεται εἰς τὸν Ἰορδάνην τοῦ καλοῦ καὶ ἡ γηΐνη Ἀφροδίτη πίπτει διὰ νὰ ἀναστηθῇ ἀπὸ τὴν τέφραν της ἡ αἰωνία μητέρα τοῦ οὐρανίου ἔρωτος.

Αἱ μυριάδες τῶν δούλων καὶ τῶν θητῶν, αἱ κύπτουσαι ὑπὸ τὸν σίδηρον καὶ τὴν τυραννίαν τῶν ὀλίγων, ὑψώνουν τὴν κεφαλὴν ἐλεύθεροι καὶ ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον, εἰς λεγεῶνας μὲ τὸ λάβαρον τοῦ σταυροῦ ἐπὶ τοῦ ὤμου σκορπίζονται εἰς τὸν κόσμον κήρυκες καὶ μάρτυρες τῆς θρησκείας, ἡ ὁποία ἔχει τὴν ἀγάπην ὡς σύμβολον καὶ τὴν ἐλευθερίαν ὡς δύναμιν.

Τὸ χρυσοῦν φῶς τοῦ Ἀπόλλωνος σκοτίζεται διὰ μίαν στιγμήν· ἡ λύρα του, ἡ ἐμπνέουσα τὰς μούσας σιγᾷ, καὶ ὁ Ἑλικὼν καὶ ὁ Παρνασσὸς βυθίζονται εἰς μαῦρον σκότος. Ἀλλ' ὁ χρυσὸς θεὸς τοῦ φωτὸς δὲν ἀπέθανε. Τὴν φαρέτραν μὲ τὰ χρυσᾶ βέλη καὶ τὴν λύραν μὲ τὰς χρυσᾶς χορδὰς παραδίδει εἰς τὸν νέον Ἰουδαῖον, ὁ ὁποῖος ἐξέλεξεν ὡς θρόνον ἕνα σταυρὸν καὶ ὡς βασίλειον μίαν φάτνην ἀλόγων ζώων.

Ἡ ἀνθρωπότης, ἡ συμβολιζομένη εἰς τὴν φάτνην αὐτήν, ὅπου ὁ ἄνθρωπος, κτῆνος, εἶχε χάσει κάθε ἰδανικόν, ὅπου οἱ Νέρωνες, θηρία τῶν δρυμῶν, καθιέρωναν τὸν ὄλεθρον καὶ τὴν ὀδύνην ὡς σκοπὸν τῆς ζωῆς, ἡ ἀνθρωπότης εὑρέθη αἴφνης εἰς ἕνα φῶς νέον, τὸ ὁποῖον ἐχάριζεν εἰς τὸν κόσμον ἡ μητρικὴ ἀγάπη μιᾶς ἀθώας καὶ ἀφελοῦς παρθένου.

Οἱ ποιμένες, οἱ μακρὰν τῶν ἀνθρώπων ἀτενίζοντες κατὰ τὰς μακρὰς νύκτας τοῦ σκότους των τὸν οὐρανόν, ὠνειρεύθησαν πρῶτοι τὸ φῶς αὐτὸ τῆς ἀγάπης.

Τὸ εἶδαν μέσα εἰς ἕνα ἄστρον φωτεινόν, κατερχόμενον

ἀπὸ τὰ ἀπρόσιτα τῶν οὐρανῶν ὕψη, ἀπὸ κόσμους νέους καὶ ἀγνώστους, ἀπὸ τοὺς κόσμους τοὺς μακρυνοὺς τῶν' ὀνείρων καὶ τῶν ὁραμάτων, εἰς τοὺς ὁποίους πιστεύουν πάντοτε οἱ ἁπλοὶ καὶ οἱ ταπεινοί. Οἱ σοφοὶ τῆς Ἀνατολῆς καὶ οἱ μάγοι τὸ εἶδαν τὸ φῶς αὐτό, καὶ κάτω εἰς τὰ μυστηριώδη βιβλία τῆς σοφίας καὶ τῆς μαγείας των, ὅπως τὸ εἶδαν προτήτερα οἱ Ἱερεμίαι καὶ αἱ μεγάλαι τῶν ἱερῶν βιβλίων Σίβυλλαι καὶ προφήτιδες, ἀλλὰ καὶ ἐπάνω εἰς τὸν λευκὸν ποταμὸν τοῦ Γαλαξίου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀπεσπάσθη διὰ νὰ κατέλθῃ πρὸς τὴν γῆν.

Τὸ φῶς ἐφώτισε τὴν ταπεινὴν φάτνην, καὶ τὰ ἄλογα ζῷα ἤκουσαν τὴν μουσικήν, ἡ ὁποία συνώδευε τὸ τελευταῖον ψυχομάχημα τῆς θρησκείας τοῦ ἐγώ, τῆς θρησκείας τῶν τυράννων καὶ τῶν κακῶν, τῆς θρησκείας τῆς δουλείας καὶ τῶν πονηρῶν.

Ἡ βασιλεία τῶν Νερώνων τῆς γῆς διέτρεχε μεγάλους κινδύνους. Ὅλοι οἱ ταπεινοὶ καὶ οἱ ἀδύνατοι καὶ οἱ καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ εἶχαν πιστεύσει εἰς τὸ φῶς αὐτὸ τῆς ἀγάπης, καὶ ἡ πίστις των τοὺς μετέβαλεν εἰς γίγαντας καὶ ἥρωας, οἱ ὁποῖοι ἐκρήμνιζαν τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον ὅλους τοὺς ψευδεῖς θρόνους, τοὺς θεμελιωμένους ἐπάνω εἰς ἑκατόμβας ἀπὸ ἀνθρώπινα θύματα.

Αἱ ἀλουργίδες καὶ αἱ πορφύραι, αἱ βαμμέναι εἰς τὸ ἀνθρώπινον αἷμα, κατεξεσχίζοντο καὶ ἔπιπταν εἰς ῥάκη κάτω ἀπὸ τὸν σταυρὸν τὸν ξύλινον, ὁ ὁποῖος εἶχε γίνει τὸ ἔμβλημα τῶν νεοφωτίστων καὶ ἡ ἰσχὺς καὶ ἡ δύναμις τῶν ἀσθενῶν.

Καὶ ὁ θάνατος τῶν Νερώνων καὶ τῶν κακῶν ἐπῆλθε μακρὸς καὶ ἀγωνιώδης, ἀλλὰ δι'αὐτὸ καὶ ἀπαίσιος, ὡς ὑπῆρξε τὸ μαρτύριον τοῦ μεγάλου νεκροῦ, ὁ ὁποῖος ἐβασανίσθη, ὡς ὁ τελευταῖος τῶν κακούργων καὶ τῶν λῃστῶν. Καὶ ἡ βασιλεία τοῦ καλοῦ,τὴν ὁποίαν ἡ ἀνθρωπότης ἑορτάζει σήμερον, ἐκληροδοτήθη εἰς ὅλους τοὺς ἐκλεκτοὺς καὶ τοὺς ἁπλοῦς καὶ τοὺς ταπεινούς, οἱ ὁποῖοι στηρίζονται εἰς τὴν δύναμιν τῆς ἀγάπης καὶ ζητοῦν τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἀλήθειαν.

Η ΤΕΧΝΗ

Β'.

ADELAIDE MARAINI

Καὶ ἰδού, ὅ,τι μοῦ ἐφαίνετο παράδοξον, παρουσιάζεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τὸν κατακόκκινον οὐρανὸν τῆς δύσεως, ὑπὸ ἕνα γλυκὺ γυναικεῖον πρόσωπον καὶ μὲ κάμνει νὰ ἐνθυμηθῶ, πῶς μία γυναῖκα καλλιτέχνις ἠδυνήθη νὰ ἐξασκήσῃ εἰς τὴν πολιτικὴν τοῦ τόπου της ἀποστολὴν σπουδκίαν, χωρὶς νὰ μεταχειρισθῇ τὰ ὄργανα, τὰ ὁποῖα ἔχουν εἰς τὰ χέρια των οἱ ἄνδρες.

Ὡραῖαι σελίδες ἐπανέρχονται εἰς τὴν μνήμην μου,αἱ ὁποῖαι περιγράφουν τὴν καλλιτέχνιδα αὐτήν, αὐτὴν τὴν γυναῖκα. Ὁ Παῦλος Mantegazza τὰς ἔγραψε πρὸ πολλῶν ἐτῶν, καὶ θὰ ἐπεθυμούσαμεν νὰ μεταφέρωμεν ἐδῶ ὅ,τι ἔχει γράψει, καὶ τὸ ὁποῖον τιμᾷ τὴν νέαν Ἰταλίδα γυναῖκα.

Ὅποιος ἐδιάβασε τὰς σελίδας αὐτὰς δὲν θὰ λησμονήσῃ πλέον τὴν μικρούλαν μαθήτριαν, ἡ ὁποία, κάθε ἡμέραν μόλις ἐπέστρεφε ἀπὸ τὸ σχολεῖον, ἀνυπόμονος ἔτρεχε εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ πατέρα της, γλύπτου εἰς τὸ Μιλάνον, καὶ ἐκεῖ λερόνουσα τὰ χεράκια καὶ τὴν ποδιά της μὲ τὸν πηλόν, ἔπλαθε γατάκια καὶ πουλάκια. Ὁ πατέρας τῆς ἔλεγε πότε πότε: μὴν ἐγγίζεις τὸν πηλόν! ἀλλ' ἡ ἐπιθυμία της ἦτο πολὺ μεγάλη, καὶ εὕρισκε τρόπον νὰ κλέπτῃ κανένα κομμάτι καὶ τότε εὐτυχὴς νὰ πηγαίνῃ εἰς τὸν κῆπον ἢ εἰς τὴν κάμαράν της καὶ ἐκεῖ νὰ ἐξακολουθῇ τὴν ἐργασίαν της.

— «Πόσον τῆς ἐφαίνετο γλυκύς, καλός, ὁ πηλὸς αὐτός, ὁ ὁποῖος ὑπήκουεν εἰς τὴν γεννωμένην καλλιτεχνικὴν σκέψιν της» – λέγει ὁ Montegazza.

Καὶ ἡμεῖς αἰσθανόμεθα ὅλην τὴν γλυκύτητα καὶ τὸ μεγαλεῖον τῶν ἡσύχων αὐτῶν ὡρῶν, κατὰ τὰς ὁποίας μία μικρούλα ἐλευθέρως ἐδημιούργει ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔβλεπεν ὁ νοῦς της.

Πόσα τάλαντα θὰ ἀνεφαίνοντο τοιουτοτρόπως, ἐὰν ἀφίναμεν εἰς τὰ μικρὰ ὥρας ἐλευθέρας, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ ψυχή των ἠδύνατο νὰ εὑρεθῇ μόνη μὲ τὴν φύσιν καὶ ἠδύνατο νὰ αἰσθανθῇ τὰς μυστηριώδεις φωνάς, αἱ ὁποῖαι διδάσκουν καὶ ὁδηγοῦν καλλίτερον ἀπὸ ἡμᾶς!

Τὸ ὄνειρον τῆς μικρᾶς Ἀδελαΐδος ἦτο νὰ ἠμπορέσῃ νὰ ψήσῃ τὰ κουκλάκια καὶ ζῷα ὅπου ἔκαμνε, ὅπως γίνουν διαρκέστερα. Ἐγνώριζε ὅτι ἂν τὰ ἄφινε νὰ ξεραθοῦν μόνα των θὰ ἐτελείωναν νὰ σπάσουν καὶ νὰ χαθοῦν. Ἐπιθυμοῦσε τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον διαρκεῖ. Τί θαυμάσια ὅπου διηγεῖται τὴν ἐπιθυμίαν της αὐτὴν ὁ Παῦλος Mantegazza.:

«Ἐδοκίμασε νὰ βάλῃ ἕνα γατάκι, τὸ ὁποῖον ἐνόμιζε πολὺ ὡραῖον, εἰς τὴν φωτιὰν τῆς κουζίνας, ἀλλὰ ἡ μεγάλη θερμοκρασία τὸ ἔσπασε εἰς χίλια κομμάτια. Ἔπειτα ἐδοκίμασε τὸν φοῦρνον· εἰς αὐτὸν ἔβαλεν ἕνα πουλάκι, τὸ ὁποῖον εἶχε τὰ πτερὰ ἀνοικτά, ἀλλ' ὁ φοῦρνος τῆς τὸ ἐπέστρεψε μὲ ἕνα πτερὸν ὀλιγώτερον, καὶ καταμαυρισμένο».

Ἔπειτα ἀνεκάλυψε εἰς τον κῆπον ἕναν τοῖχον ἀρκετὰ πλατὺν καὶ ἐκεῖ ἐπάνω ἔβαλε ὁλόκληρον τὸ μουσεῖόν της νὰ ξηρανθῇ εἰς τὸν ἥλιο, ὁ ὁποῖος θὰ ἦτο καλλίτερος ἀπὸ τὴν φωτιὰ καὶ τὸν φοῦρνον· τὸ βράδυ ἡ μικρούλα τὰ ἐσκέπαζε μὲ ἕνα χονδρὸ πανὶ διὰ νὰ τὰ προφυλάττῃ ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν.

Ἀλλ' ἕνα πρωΐ, ἐνῷ ἐπερπατοῦσε ὁ μπαμπᾶς της εἰς τὸ περιβόλι, εἶδε τὸν σκεπασμένον αὐτὸν τοῖχον, ἐσήκωσε τὸ πανὶ καὶ ηὗρε ὅλην ἐκείνην τὴν περίεργον συλλογήν.

— Μπαμπᾶ! μπαμπᾶ! συγχώρησέ με!...ἐπῆρα ἀπὸ τὸν πηλόν σου!...καὶ ἡ μικρούλα κατακόκκινη καὶ μὲ δάκρυα ἐζητοῦσε συγχώρησιν διὰ τὴν ἀταξίαν, ὅπου ἔκαμε.

Ἀλλ' ὁ μπαμπᾶς περισσότερον κόκκινος ἀπὸ ἐκείνην, ἐκύτταζε τὰ παιχνιδάκια ἐκεῖνα, ἐκύτταξε τὸ παιδί του καὶ τὴν πῆρε εἰς τὴν ἀγκαλιά του, φιλῶντας αὐτὴν μία, δύο, τρεῖς, δέκα φορὲς καὶ τὰ δάκρυα τῆς χαρᾶς τοῦ μεγάλου καλλιτέχνου καὶ τῆς μελλούσης καλλιτέχνιδος ἡνώθησαν εἰς ἕνα ποταμὸν τρυφερότητος καὶ εὐτυχίας.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἤρχισε τὸ πρῶτό της μάθημα τῆς

ἰχνογραφίας καὶ μέσα εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ γλύπτου ἐφαίνετο νὰ ἐργάζεται μιὰ μικρούλα, ἡ ὁποία ἀργότερα ἐπῆγε εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Brera εἰν τὴν ὁποίαν τότε ἐδίδασκε ὁ Hayer καὶ ὁ Φοκόζη, ὁ Cacciatori καὶ ὁ Bisi.

Εἰς ἡλικίαν δέκα ἓξ ἐτῶν ἔλαβε μέρος εἰς διαγωνισμὸν δι' ἕνα ἄγαλμα τῆς ἀρχαίας Camila καὶ ἔλαβε τὸ δεύτερον βραβεῖον.

Τότε τῆς ἐπετράπη νὰ ἔχῃ ἕνα μικρὸν ἰδικόν της ἐργαστήριον, κρυμμένον ἀνάμεσα εἰς τὰ δένδρα ἑνὸς μικροῦ κήπου, καὶ ὁ Montegazza γράφει: — «Τὴν εἶδα μὲ τὴν μεγάλη στακτιὰν ποδιάν της, ἡ ὁποία τῆς ἔκρυπτε ὁλόκληρον τὸ ὡραῖον νέον σῶμά της, τὴν εἶδα μὲ τὸ βλέμμα ἀνήσυχον νὰ στέκῃ ἐμπρὸς εἰς τὸν ἄμορφον καὶ ἄψυχον πηλόν, ὁ ὁποῖος μετ' ὀλίγον θὰ ἐλάμβανε ψυχὴν κάτω ἀπὸ τὰ χέρια της....

Πολλὲς φορὲς ἐκάθητο, διὰ ν' ἀναπαυθῇ, καὶ τότε ἀπὸ ἕνα μικρὸ κρυστάλλινο βάζο ἔπερνε ἕνα μπουκέτο ἀπὸ μενεξέδες καὶ τὸ ἐμύριζε μὲ ὅλην της τὴν δύναμιν, κρύπτουσα μέσα εἰς τὰ ὡραῖα λουλουδάκια ὅλον τὸ πρόσωπόν της καί, μεθύουσα ἀπὸ τὸ λεπτὸν ἐκεῖνο ἄρωμα—καθὼς ἔλεγε μόνη —ἠμποροῦσε νὰ ἐργασθῇ καλλίτερον.—Εἶνε ὁ καφές μου— ἐπανελάμβανε.

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ

Λοιπὸν ἡ κυρία ἡ ὄχι πλέον νέα, ἀλλὰ μὲ ὅλα τὰ σαράντα χρόνια της, πολὺ φρέσκια, καὶ πολὺ ἔμορφη ἀκόμη, ἦτο ἀραβωνιασμένη δέκα ὁλόκληρα χρόνια. Ὁ ἔρως της μὲ τὸν νέον ἐκεῖνον ἄνδρα, τὸν ὑψηλόν, τὸν ὡραῖον, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο σὰν νὰ εἶχε κατέβῃ ἀπὸ κανένα στυλοβάτην ἀρχαίου ἀγάλματος, εἶχεν ὡς ἐλατήριον τὴν Τέχνην. Καὶ αὐτὸς καὶ αὐτὴ ἦσαν ζωγράφοι, paysagistes, ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἀποδημούντων κάθε ἄνοιξιν εἰς τὰ ἀπροσιτώτερα μέρη τοῦ Βορρᾶ, διὰ νὰ ἀντιγράψουν τὰς θαυμασίας λευκὰς χώρας, εἰς τὰς ὁποίας καλοκαῖρι καὶ χειμῶνα τὸ χιόνι καὶ οἱ πάγοι βασιλεύουν παντοῦ.

Αἱ καλλιτεχνικαὶ αὐταὶ ἐκδρομαὶ γίνονται ἀπὸ γυναῖκας καὶ ἄνδρας τοὺς ὁποίους δὲν συνδέει κανένας ἄλλος δεσμὸς παρὰ μόνον ὁ τῆς Τέχνης. Κορίτσια δέκα ἑπτὰ καὶ δέκα ὀκτὼ ἐτῶν, χωρὶς κανένα οἰκογενειακὸν φίλον ἢ συνοδὸν λαμβάνουν μέρος εἰς τὰς ἐκδρομὰς αὐτάς, αἱ ὁποῖαι ὅπου δὲν ὑπάρχουν σιδηρόδρομοι γίνονται μὲ ἔλκυθρα.

Καὶ τὰ ἔλκυθρα εἶναι ἕνα εἶδος βαθουλὰ μεγάλα κουτιὰ μὲ ἕνα σκαμνάκι, εἰς τὸ ὁποῖον στριμωγμένοι μόλις χωροῦν δύο ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι σκεπάζονται μὲ γοῦνες καὶ σηκώνουν εἰς τὸ πέρασμά των σύννεφα ὅλα ἀπὸ χιονόσκονιν,

Φαίνεται ὅτι οἱ δύο καλλιτέχναι ἐζωγράφισαν μίαν τοιαύτην κούρσαν ἐλκύθρων, ἀλλὰ τῆς κυρίας ἦτο τόσον ὡραία, ὥστε ἔλαβε τὸ πρῶτον βραβεῖον εἰς τὴν εἰδικὴν ἔκθεσιν τῶν εἰκόνων αὐτῶν τοῦ βορρᾶ. Ὁ νέος ἦλθε δεύτερος, ἀλλὰ τόσον ἐνθουσιάσθη μὲ τὴν καλλιτεχνικὴν δύναμιν τῆς πρωταγωνιστρίας, τόσον τὸν ἔθελξεν ὁ φανατισμός της διὰ τὴν Τέχνην, ὥστε τὴν ἐρωτεύθη, μεθ' ὅλην τὴν μεταξύ των διαφορὰν τῆς ἡλικίας Καὶ ὁ γάμος των ἀνεβάλλετο, ὄχι διότι δὲν εἶχαν χρήματα, ὡς συμβαίνει συνήθως, ἀλλὰ διότι καὶ οἱ δύο των ἐροβοῦντο, μήπως μετὰ τὸν γάμον ὁ ἐνθουσιασμός των διὰ τὴν Τέχνην μειωθῇ, ἢ μήπως ὁ ἔρως των ἀποθάνῃ.

Φαίνεται ὅτι ὁ συνδυασμὸς αὐτὸς δύο μεγάλων καὶ ἰσχυρῶν αἰσθημάτων, ὡς τὸ τῆς Τέχνης καὶ τοῦ Ἔρωτος συνετέλεσαν, ὥστε καὶ οἱ δύο νὰ γράψουν σειρὰν ἀριστουργημάτων καλλιτεχνικῶν, ἀπὸ τὰ πλέον ὡραῖα καὶ πλέον πρωτότυπα ἐξ ὅσων ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ νεωτέρα Τέχνη τοῦ Βορρᾶ.

Ὁ κόσμος εὕρισκε τὸ πρᾶγμα φυσικόν. Ἐθαύμαζε τὰ ἔργα, ὅσον καὶ τοὺς τεχνίτας,τοὺς ὁποίους περιέβαλλε μὲ ἕνα ἀκτινωτὸν ἰδεώδους τοιοῦτο, ὥστε πολλὰ νέα κορίτσια ἠκολούθησαν τὸν δρόμον καὶ τὸ παράδειγμά των, χωρὶς ὅμως νὰ ἑλκύσουν,οὔτε διὰ τὴν Τέχνην των, οὔτε διὰ τὸν Ἔρωτά των, τὴν προσοχὴν τοῦ κοινοῦ.

Τοῦτο δὲν τὰς ἠμπόδισε νὰ ζήσουν στιγμὰς ρομαντικάς, στιγμὰς ἀπολύτου εὐτυχίας, μὲ τὸ ὄνειρον τῆς ἐξυψώσεώς των εἰς τὰ πλέον ἀπρόσιτα τῆς Τέχνης μυστικὰ καὶ μὲ τὸν ἔρωτά των πλέοντα εἰς τοὺς κυανοῦς οὐρανοὺς τῶν ὑψηλῶν καὶ ὡραίων ἰδανικῶν.

Νομίζω ὅτι οἱ καλλιτέχναι σας ἔχουν ἄδικον νὰ φοβοῦνται τὸν θάνατον τοῦ ἔρωτός των εἰς τὸν γάμον, εἶπα. Μοῦ φαίνεται ὅτι οἱ πιστεύοντες εἰς τὴν Τέχνην ἀγαποῦν ὅλως διόλου καλλίτερα καὶ εὐγενέστερα ἀπὸ ὅλον τὸν ἄλλον κόσμον. Νομίζω ὅτι τὴν Τέχνην, ὅταν εἶναι ἀληθινὴ καὶ μεγάλη δὲν σκοτώνει ὁ γάμος, ἀλλὰ συχνὰ τὴν ἐξωραΐζει καὶ μετουσιώνει τὸ αἴσθημα τῆς μητρότητος τόσον, ὥστε νὰ μείνῃ αὕτη ὁ κουστωδὸς φύλαξ τοῦ ἔρωτος.

Ἡ ψυχὴ καὶ τὸ πνεῦμα τῆς γυναικός, ἡ ὁποία κρατεῖ ἐπάνω εἰς τὰ χρώματα τῆς παλέτας της τὸ μυστικὸν τῆς ὡραιότητος καὶ τῆς ἀληθείας, δὲν ἀφήνει τὸ ψυχρὸν γῆρας νὰ τὴν ἐγγίξῃ μὲ τὴν παγερὰν πνοήν του.

Ἡ δίδουσα εἰς τὴν νεκρὰν ὅλην ψυχὴν καὶ ζωὴν καὶ νεότητα, ἔχει μέσα της θησαυροὺς νεότητος καὶ ἀκμῆς, τοὺς ὁποίους δύσκολα ἐξαντλεῖ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου.

Αὐτὰ ἐλέγαμεν ἐνῷ ἐξηρχόμεθα ἀπὸ τὸ Σκάνσεν, καὶ ἐπερνούσαμεν ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν ἀγροτικὴν πλατεῖαν, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ ἐθνικοὶ χοροὶ εἶχαν σκορπίσει, μὲ τοὺς τελευταίους τόνους τῆς μουσικῆς, τὴν ὡραίαν ἁρμονίαν τῶν ἐγχωρίων ἀσμάτων ἐνδυμασιῶν ὅλων τῶν ἐποχῶν τοῦ παρελθόντος.

Μέσα εἰς τὸ ὁλοπράσινον περιβάλλον καὶ κάτω ἀπὸ τὴν βραδυνὴν ἀμφιλύκην, ἡ ὁποία κρατεῖ τὴν ἡμέραν μεταξὺ ἑνὸς περιέργου καὶ πρωτοτύπου φωτὸς τοῦ οὐρανοῦ, οἱ νέοι μὲ τὰ κόκκινα καὶ πράσινα καὶ κίτρινα ἐνδύματα καὶ τὰ κορίτσια μὲ τὰ περίεργα σκεπάσματα τῆς κεφαλῆς, τὰ ὁποῖα ἦσαν ὡς νὰ εἶχαν ἀντιγραφῇ ἀπὸ πλουσίας συλλογὰς ἀνεστραμμένων ἀνθέων τοῦ ἀγροῦ, τὰ κορίτσια εἰς τὰ πρόσωπα τῶν ὁποίων ἀνθοῦσεν ἡ ὡραιοτέρα ἀνοιξις, ἔκλεισαν δι' ἐμὲ τὴν τελευταίαν καὶ ὡραιοτέραν ἀγροτικὴν εἰκόνα τῆς Σκανδιναυικῆς φύσεως.

ΤΟ ΜΑΡΑΜΕΝΟΝ ΚΡΙΝΟΝ

(Συνέχεια)

Εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα σπίτια τῆς Λεωφόρου Πανεπιστημίου ἐκατοικοῦσεν ἡ οἰκογένεια Παράλη. Τὸ σπῖτι αὐτὸ ἀνῆκεν εἰς ἕνα θεῖον πλούσιον, ὁ ὁποῖος εἶχε ζήσει ὅλην του τὴν νεότητα εἰς τὰς Ἰνδίας, ὡς διευθυντὴς ἑνὸς τῶν καταστημάτων Ῥάλλη. Ὅταν ὁ θεῖος ἐγήρασε καὶ ὁ ἀνεψιός του Τζωρτζῆς Παράλης τὸν διεδέχθη εἰς τὴν θέσιν του, αὐτὸς μὲ ἀρκετὰ ἑκατομμύρια περιουσίαν καὶ μὲ μίαν ποδάγραν καὶ μίαν χρονίαν ἐντερίτιδα, κληρονομίαν τοῦ κλίματος τῶν Ἰνδιῶν, ἦλθε νὰ ζήσῃ, ὑπὸ τὸ γλυκὺν οὐρανὸν τῶν Ἀθηνῶν, τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του.

Ὁ Τζαννῆς Παράλης, ἔτσι ὠνομάζετο ὁ γέρων θεῖος, δὲν ἦλθεν ἀποκλειστικῶς χάριν τῆς ὑγείας του καὶ μόνης εἰς τὰς Ἀθήνας. Ὕστερον ἀπὸ τόσων χρόνων ἐργασίαν εἰς ἕνα τόπον τόσον φρικτὸν καὶ διὰ τὴν ὑγείαν καὶ διὰ τοὺς ὅρους ἐν γένει τῆς ζωῆς, χωρὶς καμμίαν ἄλλην ἀπόλαυσιν παρὰ τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ πάθους τοῦ πλούτου, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ Χῖοι ἰδίως διακρίνονται, ὁ Τζαννῆς Παράλης ἐξέλεξε τὰς Ἀθήνας ὡς τόπον ὁριστικῆς ἀποκαταστάσεως, διότι ἤξευρεν ὅτι μὲ τὰ χρήματά του ἠμποροῦσε νὰ ἀποκτήσῃ δόξαν καὶ τιμάς, τὰς ὁποίας ἀλλοῦ θὰ τοῦ ἠρνοῦντο.

Τόσοι ἄλλοι πρὸ αὐτοῦ, ὄχι καὶ τόσον πλούσιοι, εἶχαν ἤδη λάβει τὴν θέσιν των εἰς τὸν τόπον, εἶχαν γίνει στενοὶ φίλοι καὶ οἰκεῖοι ὅλων τῶν ἐπισήμων, ὠνομάζοντο ὁμογενεῖς καὶ εὐεργέται τοῦ ἔθνους, καὶ εἶχαν καταλάβει τὴν πρώτην θέσιν εἰς τὴν νεοφανῆ ἀριστοκρατικὴν κοινωνίαν τῶν Ἀθηνῶν. Αὐτὸς δὲν ἔκαμνε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ἀκολουθῇ τὸ ρεῦμα τῆς παλινοστήσεως τῶν πλουσίων Χίων εἰς τὴν πατρίδα, τὴν ὁποίαν ἐστόλιζαν μὲ πλούσια μέγαρα καὶ εἰς τὴν ὁποίαν εἶχαν τὴν ὑπερηφάνειαν ὅτι μετέφεραν ὁλοζώντανον τὸν Ἀγγλικὸν πολιτισμόν.

Καὶ πραγματικῶς ἡ ἰδέα αὐτὴ ἦτο κάπως δικαιολογημένη. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς Χιακῆς μετοικήσεως τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἀγγλίας εἰς τὰς Ἀθήνας, ἡ Ἀγγλικὴ γλῶσσα ἔγεινε τοῦ συρμοῦ, καὶ αἱ Ἀγγλίδες παιδαγωγοὶ καὶ διδασκάλισσαι παρεμέρισαν βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον τὰς Γαλλίδας καὶ Ἑλβετίδας.

Ἕνα ἀπὸ τὰ γνωρίσματα τῆς Χιακῆς ἀριστοκρατίας ἦτο ἡ γλῶσσα. Κάθε Χιώτης καὶ πρὸ πάντων κάθε Χιώτισσα ἐγνωρίζοντο ἀπὸ τὴν προφοράν των, ὅταν ὡμιλοῦσαν Ἑλληνικά.

Μὲ τὸ στόμα σφικτό, μὲ τὰ ὀδόντια ὡς νὰ ἐπλάκωναν τὸ ἕνα τὸ ἄλλο καὶ νὰ εὑρίσκονταν εἰς διαρκῆ πόλεμον μὲ τὴν γλῶσσαν καὶ τὸν οὐρανίσκον, ἡ ἀγγλοχιώτισσες ἰδίως κατέστρεφαν ὅλην τὴν ἁρμονίαν καὶ ὅλην τὴν μουσικὴν τῆς γλώσσης, ὅταν ὡμιλοῦσαν Ἑλληνικά. Ἀπὸ τὰ ὀλίγα γράμματα ἁπου εἶχαν μάθει, εἴτε ἀπὸ τὸν ἱερέα της Κοινότητος, εἴτε καὶ ἀπὸ κανένα δάσκαλον ἢ δασκάλισσαν Ἑλληνίδα, φυσικά, ἀρχαῖα, καὶ μὲ τὴν ἀγγλικὴν σύνταξιν καὶ φρασεολογίαν εἶχαν σχηματίσει ἕνα λεξιλόγιον ἐντελῶς τεχνητόν, κατεσκεύασμα γλωσσολογικὸν περίεργον καὶ πολὺ συχνὰ κωμικόν.

Ἀλλ' ἀδιάφορον· ὅλα αὐτὰ ἦσαν τοῦ συρμοῦ, ὅπως ἦσαν καὶ τὰ Ἀγγλικά, καὶ μερικαὶ Ἀθηναῖαι ἐτρελλαίνοντο διὰ τὴν προφορὰν αὐτὴν καὶ σχεδὸν ἐπροσπαθοῦσαν νὰ τὴν μιμηθοῦν, ὁσάκις μάλιστα εὑρίσκοντο εἰς συντροφιὲς Ἀγγλοχιώτικες.

Ὁ Τζαννῆς Παράλης ἐγνώριζεν ὅλας αὐτὰς τὰς ἀδυναμίας τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ δυὼ τρία ταξειδάκιά του, ποῦ εἶχε κάμει εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ δι' αὐτὸ ἐσκέφθη νὰ φέρῃ ἀμέσως μαζύ τους εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν ἀδελφήν του κ. Μικὲ Παράλη μὲ δύο κορίτσιά της καὶ μὲ τὸν μικρὸν υἱόν της, τὸν ὁποῖον ἐσπούδαζαν μὲν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀλλὰ φυσικὰ προώριζαν καὶ αὐτὸν διὰ τὰ καταστήματα τῶν Ἀδελφῶν Ῥάλλη. Μὲ τὴν οἰκογένειαν ὁ κ. Τζαννῆς Παράλης θὰ ἐπεβάλλετο ἀμέσως.

Ὡς καλὸς ὅμως οἰκονομολόγος καὶ νοικοκύρης—ἀρεταὶ καὶ αἱ δύο κατ' ἐξοχὴν χιώτικαι—ὁ Τζαννῆς Παράλης εἶχεν ἀγοράσει κατὰ τὰ προηγούμενα εἰς Ἀθήνας ταξείδιά του, οἰκόπεδα, σπίτια καὶ ἐν γένει κτήματα, συμβουλευθεὶς παλαιοὺς φίλους καὶ συγγενεῖς ἀποκατεστημένους πρὸ πολλοῦ εἰς Ἀθήνας. Τὸ σπῖτι τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου εἶχεν ἀγοράσει εἰς δημοπρασίαν γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί, τὸ ἐπεσκεύασεν ἔπειτα εἰς μέγαρον, τὸ ἐχώρισεν εἰς τέσσαρες πέντε κατοικίες καὶ ἀπὸ τὰ ἐνοίκια ἐκέρδισεν, εἰς ὀλίγα χρόνια μέσα, αὐτὴν τὴν ἀξίαν τοῦ σπιτιοῦ.

Φυσικὰ τὴν καλλιτέραν κατοικίαν ἐκράτησε διὰ τὴν οἰκογένειάν του. Διότι ἡ οἰκογένεια τῆς κ. Μικὲ Παράλη ἦτο ἡ μόνη οἰκογένεια τοῦ γέροντος, ἂν καὶ πλῆθος ἄλλων ἀνεψιῶν πτωχῶν εἰς τὴν Χίον εἶχαν ἴσα δικαιώματα μὲ τὰ παιδιὰ τῆς κ. Παράλη.

Ἡ μητέρα τοῦ Στέφα ἦτον ἐπίσης ἀνεψιὰ τοῦ κ. Παράλη, κόρη ἑνὸς ἐξαδέλφου του πρώτου, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐπίσης πλουτήσει κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, καθὼς ἄλλως τε πλουτοῦν ὅλοι περίπου οἱ χιῶτες· τὴν περιουσίαν τῆς μητέρας του εἶχε κληρονομήσει, φυσικά, ὁ Στέφας, ὁ ὁποῖος ἦτο τὸ ἀγαπημένο παιδὶ τῶν Παράλη καὶ διότι πραγματικῶς ἦτο λαμπρὸς νέος, ἀλλὰ καὶ διότι τὸν ἐμελετοῦσαν καὶ τὸν ἑτοίμαζαν γιὰ γαμπρὸν διὰ τὴν μικροτέραν κόρην των, τὴν Κορνηλίαν.

Ὁ Στέφας ἐξ ἄλλου ἐσέβετο πολὺ καὶ τὴν θείαν του καὶ τὸν θεῖόν του, ἀγαποῦσε δὲ καὶ τὰ ἐξαδέλφια του μὲ τὰ ὁποῖα δέκα χρόνια τώρα ἐζοῦσε σχεδὸν 'σὰν ἀδελφός. Ἀλλὰ μὲ ὅλην τὴν ἀγάπην καὶ τὸν σεβασμόν, ὅπου εἶχε πρὸς τοὺς ἰδικούς του, ὁ Στέφας ἔπληττε μαζή των, εὕρισκε τὴν συντροφιάν των μονότονον, καὶ τὴν ζωήν των τὴν ἐντελῶς συνθηματικὴν καὶ τυπικὴν φοβερὰ κουραστικήν. Εἶχε μέσα εἰς τὸ αἷμά του κληρονομήσει ἀπὸ τὸν πατέρα του, Κεφαλλῆνα, κάτι τὸ ἐπαναστατικὸν καὶ ἀτίθασσον, τὸ ὁποῖον τὸν ἔκαμνε νὰ βλέπῃ ὅλες αὐτὲς τὰς χιώτικες συνήθειες ἐντελῶς γελοῖες καὶ κουτές. Ὅ,τι ὅλος ὁ ἄλλος κόσμος καὶ πρωτίστως οἱ Χιῶτες ἐθεωροῦσεν ἀρετάς, αὐτὸς τὰ εὕρισκεν ἐλαττώματα. Τὴν μεγάλην τάξιν τοῦ σπιτιοῦ, τὴν μεγάλην οἰκονομίαν καὶ προβλεπτικότητα, τὴν σχολαστικὴν αὐστηρότητα τῶν ἠθῶν, τὴν πειθαρχίαν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ὅλοι ἐθυσίαζαν κάθε ἐνστικτον ἐλευθερίας καὶ κάθε ἀτομικὴν εὐχαρίστησιν, ὅλα αὐτὰ ἐφαίνοντο εἰς τὸν Στέφα, ὡς νὰ ἔκαμνεν ἕνα κύκλον σιδερένιον, μέσα εἰς τὸν ὁποῖον ἐζοῦσεν ἀσφυκτικά, δεμένη χειροπόδαρα, ὅλη ἡ οἰκογένεια Παράλη.

Καὶ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς μὲ ὅλας τὰς προσπαθείας τὰς ὁποίας εἶχε καταβάλλει καὶ ἡ θεία του καὶ ὁ θεῖός του καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι συγγενεῖς διὰ νὰ πείσουν τὸν Στέφαν νὰ μείνῃ μαζή των, αὐτὸς πάντοτε ἠρνήθη. Μὲ δύο μῆνας διαμονῆς εἰς τὸ σπῖτί των, ὅταν ἀκόμη ἦτο ἕνδεκα χρόνων, ὁ Στέφας, πικδί τότε, εἶχεν αἰσθανθῆ τοιαύτην πλῆξιν καὶ στενοχωρίαν, ὥστε ὅταν εἰσήχθη ἐσωτερικὸς εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ Λύκεια τῶν Ἀθηνῶν, τοῦ ἐφάνη, μὲ ὅλας τὰς ἐλλείψεις καὶ τὴν κακὴν τροφήν, ὅτι εἰσήρχετο εἰς τὸν παράδεισον.

Ἐν τούτοις ἡμέρα σχεδὸν δὲν ἐπερνοῦσε, ἀφότου ὁ Στέφας ἐτελείωσε τὸ Γυμνάσιον καὶ κατετάχθη εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, χωρὶς νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ σπῖτι τῆς θείας του καὶ νὰ συναντηθῇ μὲ τὰ ἐξαδέλφια του.

Μὲ τὴν ἔλευσιν ὅμως τῆς μητρυιᾶς του καὶ τῆς ἀδελφῆς του, ὁ Στέφας εἶχεν ἀμελήσει τοὺς ὀλίγους συγγενεῖς του. Ἂν καὶ δὲν εἶχε ποτέ του συμπαθήσει τὴν δευτέραν γυναῖκα τοῦ πατέρα του, ὅμως τὸ μικρὸ ἐκεῖνο κοριτσάκι, τὸ ὁποῖον ἔφερε τὸ ἴδιο ὄνομα μὲ αὐτόν, καὶ τὸ ὁποῖον τὸν ἐθεωροῦσεν ἀδελφόν, τοῦ ἐνέπνεε μεγάλην συμπάθειαν. Ἔπειτα ἠσθάνετο ὅτι καὶ ἡ μητρυιά του μαζή του εἶχε φερθῆ πολὺ καλά. Ὁσάκις ὁ πατέρας του ἐφέρετο ἀπότομα πρίν, ἐνόσῳ ὁ μικρὸς ἦτο εἰς τῆς κ. Δέβη καὶ ἐπήγαινε δύο φορὲς τὴν ἑβδομάδα, Πέμπτην καὶ Κυριακήν, νὰ φάγῃ μαζή των — ἡ μητρυιά του εὕρισκε τρόπον νὰ μετριάσῃ τὴν λύπην τοῦ παιδιοῦ, εἴτε μὲ ἕνα χάδι τρυφερόν, εἴτε μὲ ἕνα βλέμμα συμπαθείας, εἴτε μὲ κανένα παιγνιδάκι ἢ κανένα γλυκό.

Τὴν μητρότητα, τὴν ὁποίαν δέκα περίπου χρόνια τῆς εἶχεν ἀρνηθῆ ἡ κακή της τύχη, ὅπως ἔλεγε, τὴν προσέφερεν ἡ κ. Μοῖρα εἰς τὸ παιδὶ τοῦ συζύγου της, τὸ ὁποῖον ὅμως τῆς εἶχεν ἀποποιηθῆ τὴν ἀγάπην του. Καὶ τώρα ὅπου ἐνθυμεῖτο τὴν παιδικήν του σκληρότητα ὁ Στέφας, ἐμετανοοῦσε, καὶ ἐπροσπαθοῦσε νὰ ἀποζημιώσῃ τὴν μητρυιάν του διὰ μίαν τοὐλάχιστον ἀπὸ τὰς πολλὰς ἀπογοητεύσεις, τὰς ὁποίας ἡ δυστυχὴς αὐτὴ εἶχεν ἀπὸ τὴν ζωήν.

Ἀλλὰ καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη εἵλκυε τὸν νέον εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῶν Περιηγητῶν. Ἦτο ἡ Ἀμαλία μὲ τὸν θορυβώδη καὶ ζωηρὸν καὶ εὐτυχισμένον χαρακτῆρά της καὶ ἦτο ἡ Ἄννα ἡ πτωχὴ δασκαλίτσα μὲ τὰ ὡραῖα μαῦρα μάτια καὶ τὰ μάγουλα τὰ τόσον ὑποπτα διὰ τὸ χρῶμά των. Ὁ Στέφας εὕρισκεν ἀληθινὴν ἀπόλαυσιν εἰς τὸν κύκλον αὐτόν, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνθοῦσε καὶ ἐμοσχοβολοῦσε σὰν γιοῦλι Κορφιάτικο μὲ τὰ δέκα ὀκτὼ της χρόνια, ὅπως ἔλεγε μόνη της, ἡ Ἀμαλία, ἐνῷ ἡ Ἄννα καὶ ἡ Μίνα εἶχαν τὴν χάριν τοῦ ἀγνώστου, τοῦ μυστηριώδους, τὸ ὁποῖον κάθε κορίτσι ἀπὸ ἕνδεκα ἕως δέκα ἑπτὰ χρόνων κλείει εἰς τὴν ψυχήν του.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς ὁ Στέφας ἐπεριμένετο εἰς τῆς θείας του, ὀλίγον ἐνωρίτερα ἀπὸ τὴν συνειθισμένην ὥραν διὰ τὸ δεῖπνον. Τὸ βράδυ αὐτὸ ὅπου ψάλλεται ὁ Ἐπιτάφιος ἀπὸ ἐνωρίς, κατὰ συνήθειαν σχεδὸν γενικήν, ὅλοι δειπνοῦν εἰς τὰς ἕξ διὰ νὰ παρευρεθοῦν ἔπειτα ἐγκαίρως εἰς τὴς ἐκκλησίες. Τὸ τραπέζι ἦτο στρωμένο, ἕτοιμο ἀπὸ τὰς πέντε, καὶ διάφορες ραβιέρες μὲ στρείδια, ἐλιὲς Καλαμῶν, τουρσιὰ χαβιάρι καὶ σαλατικά, παραταγμένες μὲ μαθηματικὴν ἀκρίβειαν, ἐσχημάτιζαν ὡς ἕνα στεφάνι ἀπὸ χρώματα εἰς μίαν μεγάλην πιατέλαν, εἰς τὴν ὁποίαν μεγαλοπρεπῶς ἄπλωνε τὰ κοκκινωπὰ πόδια του καὶ τῆς λευκοκόκκινες σάρκες του ἕνας τεράστιος ἀστακός. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο, εἰς δύω πιάτα ἀσημένια, τυλιγμένες μέσα εἰς πετσέτες λινές, ἄχνιζαν πατάτες ψημένες εἰς τὸν ἀτμόν, κατὰ τὸν Ἀγγλικὸν τρόπον, καὶ κοντὰ πάλιν εἰς αὐτὲς ἀπὸ μία κομποστιέρα κρυσταλλένια ὅπου ἐλαμποκοποῦσαν κομπόστες ἀπὸ βερύκοκκα καὶ ἀπὸ μῆλα. Τρία τέσσαρα βάζα χαμηλὰ μὲ μαργαρίτες καὶ ἀνεμῶνες καὶ μενεξέδες ἦσαν σκορπισμένα εἰς τὸ τραπέζι, τὸ ὁποῖον μέσα εἰς τὰ ἄσπρα ἐγγλέζικα λινά του, τὰ κρυστάλλινα σερβίτσια καὶ τὰ πολύτιμα ἀσημικὰ ἐπαρουσίαζεν ἕνα σύνολον πολὺ ὡραῖον καὶ ὀρεκτικόν.

Ὅλη ἡ οἰκογένεια εἶχε συναχθῆ εἰς τὴν τραπεζαρίαν, δηλαδὴ ἡ μητέρα μὲ τὰ τρία της παιδιὰ καὶ μὲ τὸν γαμβρόν της, τὸν σύζυγον τῆς Ἐρριέττας, τῆς πρώτης κόρης της, τὸν κ. Νιόνιον Σιμῆν καὶ μὲ μίαν Ἀγγλίδα παιδαγωγόν. Ὅλοι ἐφαίνοντο ἀνυπομονοῦντες, διότι ὁ Στέφας δὲν ἐφαίνετο, ἀλλὰ κανεὶς δὲν διεμαρτύρετο, διὰ τὴν βραδύτητα αὐτήν. Μόνον ἡ Κορνηλία ἔφευγεν ἀπὸ τὸ ἕνα παράθυρο καὶ ἐπήγαινεν εἰς τὸ ἄλλο, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἀντίκρυζεν ἐπὶ τέλους τὸν ἐξάδελφόν της, ἡ ἀπουσία τοῦ ὁποίου κατὰ τὰς τελευταῖες αὐτὲς ἡμέρες ἐφαίνετο νὰ τὴν ἀνησυχῇ.

Ἕνας ὑπηρέτης φρακοφορεμένος, μὲ μουστάκια ξυριζμένα, καὶ μὲ ὑπερύψηλα φωκὸλ καὶ ἄσπρην γραβάτα, ἐστέκετο 'σὰν ἄγαλμα κοντὰ εἰς τὴν πόρτα καὶ ἐπερίμενεν ἕνα νεῦμα τῆς κ. Παράλη, διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν οἰκοδεσπότην ὅτι τὸ δεῖπνον εἶχε σερβιρισθῆ.

Τρέχων ὁ Στέφας, παρὰ τὰς συνηθείας τοῦ σπιτιοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον ὅλοι ἐπεριπατοῦσαν μὲ κάποιαν δειλίαν καὶ αὐστηρότητα, κατακόκκινος ἀπὸ τὸν δρόμον, εἰσώρμησεν εἰς τὴν τραπεζαρίαν: Ἄργησα, μὲ συγχωρεῖτε. Τί καλά! ὁ θεῖος δὲν ἐκατέβηκεν ἀκόμη· ἐσυλλογιζόμουν τὸ βλέμμα μὲ τὸ ὁποῖον θὰ μὲ ὑπεδέχετο.

Ἡ κ. Παράλη διέκοψε τὸν ἀνεψιόν της δεικνύουσα τὸν ὑπηρέτην, τὸν ὁποῖον διέταξε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ἀδελφόν της ὅτι ἡ σούπα ἦτο εἰς τὸ τραπέζι. Καὶ πρὶν νὰ τελειώσῃ τὴν φρᾶσίν της, μία ὑπηρέτρια μὲ ἄσπρη ποδιὰ καὶ ἄσπρη σκούφια ἔφερε τὴν σούπαν.

Ὀπίσω ἀπὸ τὴν ὑπηρέτριαν ἐπαρουσιάσθη ὁ κ. Τζαννῆς Παράλης, αὐστηρὸς καὶ θαλερὸς κύριος, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο ἐκ πρώτης ὄψεως μόλις πενῆντα πέντε χρόνων, ἂν καὶ ἦτο ἑβδομῆντα. Ἐχαιρέτισεν ὅλους, ὁ μικρὸς ἀνεψιὸς ἔτρεξε νὰ τοῦ φιλήσῃ τὸ χέρι καὶ εὐθὺς ὡς ὁ θεῖος ἔστρεψε τὸ βλέμμα εἰς τὸ ὡρολογι τοῦ τοίχου, ὅλοι τὸν ἐμιμήθησαν, ὡς νὰ ἀνεγνώριζαν ὅτι ἡ ἀταξία αὐτὴ τῆς ἀργοπορίας ἦτο πρᾶγμα κάπως ἀδικαιολόγητον.

Ἀδελφέ, εἶπεν ἡ κ. Παράλη, θὰ ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὴν σούπα, διότι τὰ θαλασσινὰ σήμερα εἶναι τὸ μόνο μας φαγητό.

Ὁ ἀδελφὸς μὲ ἕνα νεῦμα ἐφάνη ὅτι ἐπεδοκίμαζε τὴν ἀδελφήν του, ἡ ὁποία ἤρχισε νὰ σερβίρῃ, πρῶτα τὸν ἀδελφόν της καὶ ἔπειτα τὸν γαμπρόν της καὶ ἔπειτα διαδοχικῶς τὰ παιδιὰ κατὰ ἡλικίαν.

Ξέρετε ὅτι δὲν ἔχομεν πολὺν καιρόν, εἶπεν ὁ θεῖος· ὁ ἑσπερινὸς τοῦ Ἐπιταφίου εἰς τὴν Ριζάρειον ἀρχίζει εἰς τὰς ἓξ ἥμισυ καὶ ἡ περιφορὰ θὰ ἐγένετο εἰς τὰς ὀκτώ. Καὶ ὁ θεῖος δὲν ἐννοοῦσε νὰ πάῃ εἰς ἄλλην ἐκκλησίαν, διότι εἰς τὴν Ριζάρειον ἦσαν συμπολῖταί του σύμβουλοι καὶ ἐπίτροποι, ἐπροσκαλεῖτο ἀπὸ αὐτοὺς καὶ εὑρίσκετο μέσα εἰς κύκλον ἐκλεκτῶν καὶ ὄχι μὲ ἀνθρώπους τοῦ σωροῦ.

Ἡ Κορνηλία ἔβλεπε τὴν μητέρα της εἰς τὰ ᾽μάτια, καὶ τῆς ἔκαμε νεύματα συνεννοήσεως. Ἦτο βέβαια κατάλληλος ἡ στιγμὴ νὰ ζητηθῇ ἡ ἄδεια, ὅπως ἡ Κορνηλία μὲ τὰ ἀδέλφια της καὶ μὲ τὸν Στέφα ὑπάγουν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῶν Περιηγητῶν, διὰ νὰ ἰδοῦν τοὺς Ἐπιταφίους.

Ἀλλ᾽ ἡ κ. Παράλη ἐφαίνετο ὡς νὰ μὴ ἐννοοῦσε περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Τὸ γεῦμα ἐτελείωσε μὲ σπουδήν, μὲ κάποιαν βίαν, χωρὶς κανεὶς νὰ ὁμιλῇ, καὶ ᾽σὰν ὅλοι νὰ ἦσαν βυθισμένοι εἰς πολὺ σπουδαίας σκέψεις.

Τὸν καφφέ, ἀδελφέ, ἐδῶ ἢ εἰς τὸ γραφεῖον; ἠρώτησεν ἡ κ. Παράλη.

Ὁ ἀδελφὸς ἐσηκώθη καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ γραφεῖον, μὲ τὸ ἴδιο μετρημένο βῆμα, ὅπου εἶχεν ἐμβῇ, μὲ τὸ ἴδιο προστατευτικὸν πρὸς ὅλους μειδίαμα.

Ἡ κ. Παράλη τὸν ἠκολούθησε, ἐνῷ ἡ Κορνηλία ἔτρεχε νὰ τῆς ψιθυρίσῃ εἰς τὴν πόρτα, ὅτι ἔπρεπε νὰ ζητήσῃ τὴν ἄδειαν . . . .

Ὁ Στέφας, ἡ Ἐρριέττα, ὁ μικρὸς Γιαννάκης ἤρχισαν νὰ παρακαλοῦν τὸν κ. Νόνιο, νὰ πάῃ ἐκεῖνος νὰ ζητήσῃ τὴν ἄδειαν. Ὦ! βέβαια ἡ μαμὰ δὲν θὰ τολμήσῃ καὶ θὰ μᾶς κουβαλήσουν εἰς τὴν Ριζάρειον, εἶπεν ὁ Γιαννάκης στενοχωρημένος.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ

Οἱ μελλόνυμφοι εἰσῆλθον εἰς τὴν σάλα τῆς δημαρχίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἤδη εὑρίσκοντο τὰ μέλη τῶν δύο οἰκογενειῶν, τὰ ὁποῖα ἦσαν πολυάριθμα καὶ συμπαθητικά. Οἱ Λυρὼ καὶ οἱ Μπυσσὼν κατεῖχον δύο ἀπὸ τὰς ἀνωτάτας θέσεις, μεταξὺ τῶν ἐμπόρων τῶν περιχώρων, καὶ ἦτο νέα τύχη ὅτι ὁ κληρονόμος τῆς μιᾶς οἰκογενείας ἐνυμφεύετο τὴν μοναχοκόρην τῆς ἄλλης. Καὶ ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας ἀπόψεις ἡ ἕνωσις αὐτὴ ἐφαίνετο τελείως ταιριασμένη. Ὁ Ἐδμόνδος Λυρὼ ἦτο εἴκοσι ὀκτὼ ἐτῶν καὶ ἡ Ἀνριέττα Μπυσσὼν δέκα ἐννέα. Ἦτο ἀρκετὰ ὡραῖος νέος, μελαγχροινός, μὲ μαῦρα μουστάκια καὶ ζωηρὰ καὶ ἔξυπνα μάτια, ἐκείνη ἦτο φρέσκα, ξανθὴ καὶ χαρίεσσα. Ὅταν τοῦ ἐπρότειναν τὸν γάμον αὐτὸν δὲν ἔκαμε παρὰ μίαν μόνον παρατήρησιν: αὐτὴ ἦτο: ὅτι δὲν ἤθελε νὰ νυμφευθῇ πρὶν γίνει τριάντα πέντε ἐτῶν, οὔτε νὰ πάρῃ μιὰ νέα ἡ ὁποία δὲν εἶχε συμπληρώσει τὸ εἰκοστὸν πρῶτον. Ἀλλὰ δὲν εὗρον μεγάλην δυσκολίαν νὰ τὸν κάμουν νὰ ἐννοήσῃ ὅτι αὐτὸς δὲν ἦτο λόγος σπουδαῖος διὰ ν᾽ ἀρνηθῇ μίαν τόσον καλὴν νύμφην ὅπως τὴν Ἀνριέττα Μπυσσών. Ἡ ἐπίσημος ἡμέρα ἔφθασε, ὁ Ἐδμόνδος ἦτο τελείως ἀποφασισμένος νὰ ζήσῃ εὐτυχής, καὶ δὲν τοῦ ἔμενε παρὰ μιὰ νευρικὴ ἀνησυχία, ἡ ὁποία εἶνε γενικὴ εἰς ὅλους ὅπου παρουσιάζονται ἐνώπιον τοῦ δημάρχου.

Ὁ δήμαρχος θὰ ἔκαμνε μόνος τὸν πολιτικὸν γάμον καὶ ἦτο γνωστὸν ἀπὸ θετικὴν πηγὴν ὅτι θὰ ἔβγαζε καὶ ἀνάλογον μὲ τὴν περίστασιν λόγον. Ὅλα αὐτὰ ἔκαμναν τὴν τελετὴν πολὺ ἑλκυστικὴν δι᾽ ὅλους τοὺς προσκεκλημένους.

Οἱ ὑπάλληλοι τῆς δημαρχίας εἶχον ἑτοιμάσει τὰ τῆς τελετῆς κατὰ τὴν συνήθη σειράν, ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους αὐτούς, ἕνα γεροντοπαλλήκαρο μὲ φυσιογνωμίαν περίεργον, ἐπήγαινε ἀπὸ ὅμιλον εἰς ὅμιλον λέγων:

— Ὁ κύριος δήμαρχος δὲν θ᾽ ἀργήσῃ.

Περνῶν πλησίον τοῦ γαμβροῦ ἐμουρμούρισε, χωρὶς νὰ τὸν κυττάξῃ καὶ σὰν νὰ ὡμιλοῦσε μὲ τὸν ἑαυτόν του;

— Ἔχετε ἄδικον.

Ἔπειτα ἀπεμακρύνθη μουρμουρίζων κάτι ἀνάμεσα εἰς τὰ δόντια του.

— Ἔχω ἄδικον, νὰ κάμω τί; ἐσκέφθη ὁ Ἐδμόνδος. Μήπως παρήκουσα; Βεβαίως δὲν λέγει αὐτὸ πρὸς ἐμέ. Ὁ δήμαρχος ἀργοῦσε νὰ ἔλθῃ καὶ οἱ προσκεκλημένοι ἤρχισαν διαφόρους ὁμιλίας, μερικοὶ μάλιστα ἐσηκώθησαν καὶ ἀπὸ τὰς θέσεις των. Οἱ φύλακες τῆς τάξεως ἔκαμαν σημεῖον νὰ καθήσουν:

— Ὁ κύριος δήμαρχος εἶνε εἰς τὴν παρακειμένην αἴθουσαν. Μετ᾽ ὀλίγον θὰ ἔλθῃ.

Καὶ προχωρῶν ἀκόμη περισσότερον πρὸς τοὺς μελλονύμφους εἶπε:

— Καθήσατε, παρακαλῶ, εἰς τὰς δύο αὐτὰς πολυθρόνας. Ἐνῷ ὁ Ἐδμόνδος μηχανικῶς ἐκάθητο, ἤκουσε τὸν ὑπάλληλον, ὁ ὁποῖος ἐμουρμούριζε πάλιν, πολὺ καθαρὰ τώρα,

— Ἔχετε ἄδικον νὰ νυμφευθῆτε.

— Τὴν φορὰν αὐτὴν βεβαίως πρὸς ἐμὲ ἀπευθύνεται ὁ ἀνόητος αὐτός, ἐσκέφθη ὁ Ἐδμόνδος;

Ἐσούφρωσε τὰ φρύδια του, ἄπλωσε τὸ χέρι διὰ νὰ συλλάβῃ τὸ γεροντοπαλλήκαρο· ἀλλ᾽ αὐτὸς εἶχε ἤδη διαφύγει.

— Ἄκουσες, τί εἶπε ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς Ἀνριέττα; ἠρώτησε τὴν ἀρραβωνιαστικήν του μὲ χαμηλὴν φωνήν.

— Ὄχι, φίλε μου. Ἀπεκρίθη μειδιῶσα χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ τὸν ἴδῃ.

— Ὄχι, ὄχι, ἐσκέπτετο ἐκ εἴνοις δὲν ἠπατήθην. Αὐτὸς ὁ γέρος τρελλὸς μοῦ εἶπε, ὅτι ἔχω ἄδικον νὰ νυμφευθῶ. Ἂν εἶχα καιρὸν θὰ ἐπήγαινα νὰ τοῦ ζητήσω τὸν λόγον, θὰ τὸ κάμω ὅμως ἀφοῦ τελειώσει ἡ τελετή. Καὶ σχεδὸν ἐκτύπησε μὲ τὸν πόδα του τὸ ἔδαφος καὶ ἀνεζήτησε διὰ τοῦ βλέμματος τὸν αὐθάδη. Ὁ γέρος ὑπάλληλος ἐστέκετο πλησίον τῆς πόρτας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔμελλε νὰ εἰσέλθῃ ὁ δήμαρχος· ἡ φυσιογνωμία του ἦτο ἀσήμαντος

Ἐπέρασαν μερικὰ λεπτά, τέλος ἡ πόρτα ἤνοιξε καὶ ὁ γέρος ὑπάλληλος ἐφώναξε:

— Ὁ κύριος δήμαρχος. Κύριοι!

Ὅλοι ἐσηκώθησαν ὄρθιοι, ὁ δήμαρχος χαιρετῶν διηυθύνθη πρὸς τὸ γραφεῖον. Ὁ γέρος ὑπάλληλος τὸν ἠκολούθησε μὲ σεβασμὸν καὶ ἐνῷ ἐλάμβανε τὴν θέσιν του, ἐμουρμούρισε διὰ τρίτην φοράν, εἰς τρόπον ὥστε ὁ γαμβρὸς νὰ τὸν ἀκούσῃ.

Ἔχετε ἄδικον νὰ νυμφευθῆτε.

Ὁ Ἐδμόνδος ἑτοιμάσθη νὰ τὸν ἁρπάξῃ ἀπὸ τὸν λαιμόν, ἀλλ᾽ ὀπισθοχώρησε πρὸ τοῦ σκανδάλου. Ὁ γέρος μαζῆ μὲ δυὸ τρεῖς ἄλλους ὑπαλλήλους ἐπῆγαν εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐθαύμαζαν τὴν τελετήν.

Οἱ τύποι ἤρχισαν. Ὁ Ἐδμόνδος, νευρικὸς ἐδάγκανε τὰ χείλη. Ἐσκέπτετο μὲ ἕνα εἶδος λύσσης τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, ὁ ὁποῖος ἔκαμε ἕνα τόσον ἄτοπον πρᾶγμα, καὶ τοῦ κατέστρεφε τὴν εὐχαρίστησιν τῆς ἡμέρας ἐκείνης μὲ τὸ ἀπαίσιον αὐτὸ ἀστεῖόν του. Διότι ὁ Ἐδμόνδος ἦτο ταραγμένος, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ κρύψῃ. Ὑπῆρχε κάτι τὸ ὑπερφυσικὸν εἰς τὸ χυδαῖον αὐτὸ ἀστεῖον. Ποτὲ δὲν εἶχε ἀκουσθῇ ἕως τότε ἕνας ὑπάλληλος τῆς δημαρχίας νὰ λέγῃ εἰς τὸν γαμβρὸν πέντε λεπτὰ πρὸ τοῦ γάμου, ὅτι εἶχε ἄδικον νὰ νυμφευθῇ. Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτο τρελλός, βεβαίως δὲν θὰ ἦτο ἡ πρώτη φορὰ ὅπου ἐξεδηλοῦτο ἡ τρέλλα του, καὶ τότε θὰ ἦτο γνωστὸν καὶ δὲν θὰ τὸν εἶχον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς δημαρχίας, ἐὰν δὲ δὲν ἦτο τρελλὸς τότε εἶχε κάποιον λόγον σπουδαῖον, σοβαρόν. Ἀλλὰ ποῖον, ποῖον; ἡ ἀνησυχία αὕτη τοῦ ἦτο ἀνυπόφορος. Ὁ δήμαρχος ἐτελείωσε τὴν ἀνάγνωσιν τῶν πράξεων καὶ ἤρχισε τὰ ἄρθρα τοῦ Κώδικος τὰ ὁποῖα προβλέπουν διὰ τὴν εὐτυχίαν τῶν ὑπανδρευομένων. Ὁ Ἐδμόνδος ἐκύτταξε πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐστέκετο ὁ περίεργος γέρος, ἀκίνητος. Πρᾶγμα περίεργον· τὸ βλέμμα τοῦ ὑπαλλήλου δὲν ἦτο εἰρωνικόν, ἀπ᾽ ἐναντίας ἦτο γλυκύ, πατρικὸν καὶ ἐφάνη εἰς τὸν Ἐδμόνδον ὅτι ἦτο συμπαθητικόν.

Ὁ Ἐδμόνδος διὰ τοῦ βλέμματος τὸν ἐρωτοῦσε:

— Πρὸς ἐμέ, πρὸς ἐμὲ ἀπευθύνεσαι; Ἐγὼ εἶμαι ὅπου ἔχω ἄδικον νὰ νυμφευθῶ; Ἐπιμένετε; δὲν ἀπατᾶσθε;

Διὰ τοῦ βλέμματος ἀπήντησε:

— Ναί, ναί, βεβαίως εἶσαι σύ.

— Στιγμὰς τινὰς ὁ Ἐδμόνδος τὰς ἐπέρασε μὲ ἀπερίγραπτον στενοχωρίαν. Ὄχι, ὁ ὑπάλληλος αὐτὸς δὲν ἦτο τρελλός, δὲν ἦτο ἀστεῖος, ἐγνώριζε κάτι, καὶ ἐνδιεφέρετο δι᾽ αὐτόν. Βλέπων αὐτὸν μέσα εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς δημαρχίας, ἕτοιμον νὰ νυμφευθῇ τὴν Ἀνριέτταν, ἔξεπλάγη φοβερά. Βεβαίως θὰ ἐγνώριζε κάποιον μυστικὸν οἰκογενειακόν, τὰ ὁποῖα ἐνίοτε κατὰ τύχην μανθάνει καὶ ὁ πρῶτος τυχών. Βεβαίως ἐγνώριζε τὴν ἀρραβωνιαστικήν του καὶ ἤξευρε κάποιον μυστικόν.

Καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὥρας αὐτῆς πλῆθος μικρῶν συμβάντων ἤρχοντο εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Ἐδμόνδου καὶ ἐκνευρισμένος εἶπε μὲ τὸν ἑαυτόν του:

— Ναί, ἔχει δίκαιον, εἶχον ἄδικον νὰ νυμφευθῶ. Ἦτο πολὺ ἀργὰ ὅταν τὸ ἐσκέφθην πλέον.

— Κύριε Ἐδμόνδε Λυρώ, εἶπε ὁ δήμαρχος, συγκατατίθεσαι νὰ πάρῃς διὰ σύζυγον τὴν δεσποινίδα Ἀνριέτταν Μπυσσών;

Ὁ Ἐδμόνδος, ὠχρός, ἐξηντλημένος, ἀφῃρημένος, ἐμουρμούρισε:

— Μάλιστα, κύριε δήμαρχε.

Ὅταν ἡ μέλλουσα σύζυγος ἀπήντησε ἐπίσης «ναί» ἤρχισε ἡ ὑπογραφὴ τοῦ συμβολαίου καί οἱ προσκεκλημένοι ἤρχισαν τὰς ὁμιλίας.

Τότε ὁ Ἐδμόνδος εἶδε νὰ προχωρῇ πρὸς αὐτὸν ὁ γέρων ὑπάλληλος καὶ τὸν ἐκύτταξε χωρὶς ὀργήν.

— Εἴχατε ἄδικον εἶπε, ὁ γέρος, νὰ νυμφευθῆτε.

— Τὸ γνωρίζω, ἀπεκρίθη ὁ Ἐδμόνδος, μόλις κινῶν τὰ χείλη. Ἔπειτα ἐπρόσθεσε:

Μείνατε ὀλίγον ἐδῶ, θέλω νὰ σᾶς ἐρωτήσω κάτι. Πῶς ὀνομάζεσθε; Ἰωάννης.

Καὶ προσποιούμενος ὁ Ἐδμόνδος ὅτι τοῦ ἔδιδε διαταγὰς ἀναφερομένας εἰς τὴν τελετὴν τὸν ἐπῆρε κατὰ μέρος καὶ τοῦ εἶπε γρήγορα, γρήγορα:

— Πίστε μου τί γνωρίζετε; Ἰδοὺ λάβε ἑκατὸν δραχμάς.

— Ἐγώ; Δὲν γνωρίζω τίποτα εἶπε ὁ ὑπάλληλος μειδιῶν.

— Δὲν γνωρίζεις τίποτα, δὲν μὲ γνωρίζεις;

— Ἀλλ᾽ ὄχι κύριε.

— Τότε ἄθλιε, διατί μοῦ λέγεις ὅτι ἔχω ἄδικον νὰ νυμφευθῶ;

Ὁ γέρος ὑπάλληλος ἔκαμε ἕνα μορφασμόν.

— Εἶνε ἡ γνώμη μου, κύριε. Εὑρίσκω ὅτι οἱ νέοι ἔχουν ἄδικον νὰ νυμφεύωνται. Καθένας ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐκφράζῃ τὴν γνώμην του, δὲν εἶνε ἔτσι;

(Alfred Capus).

Η ΟΣΤΡΑΚΙΑ

Ἡ ὀστρακιὰ ἐκαλεῖτο ἄλλοτε ἐρυθρὸς πυρετός, ἢ καὶ ἀλουργόχρους διότι ἐξεδηλοῦτο δι᾽ ἐρυθρότητος ἥτις κατελάμβανεν ὁλόκληρον τὸ δέρμα τοῦ σώματος καὶ εἶναι νόσος ἥτις ἐνσκήπτει συχνότερον εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν.

Οἱ Ἄγγλοι φοβοῦνται πολὺ τὴν ὀστρακιὰν διότι ἐπιφέρει πλεῖστα θύματα εἰς τὴν χώραν των. Φαίνεται ἡ Ἀγγλοσαξωνική φυλὴ χορηγεῖ καταλληλότερον ἔδαφος διὰ τὸ ἐξανθηματικὸν τοῦτο νόσημα ἢ αἱ Λατινικαὶ φυλαί. Οὐχ ἧττον ὅμως καὶ ἐν Γαλλίᾳ ἡ ὀστρακιὰ εἶναι λίαν διαδεδομένη λαμβάνουσα εὐκόλως ἐπιδημικὸν χαρακτῆρα.

Ἡ ὀστρακιὰ εἶναι λίαν μολυσματική. Ἡ μολυσματικότης αὐτῆς ὀφείλεται εἰς μικρόβιον μέχρι τοῦδε ἄγνωστον, ὡς ἐπίσης ἄγνωστον εἶναι καὶ τὸ τῆς ἰλαρᾶς, εὐλογιᾶς, κοκκίτιδος. Εἶναι ἄξιον παρατηρήσεως ὅτι τὰ διάφορα ταῦτα μολυσματικὰ νοσήματα εἶναι ἀκριβῶς ἐκεῖνα, διὰ τὰ ὁποῖα πλεῖστοι ἔξοχοι ἰατροὶ ἐξήντλησαν ματαίως πᾶσαν προσπάθειαν, χωρὶς νὰ κατορθώσουν ν᾽ ἀνακαλύψουν τὰ μικρόβια ἅτινα θεωροῦνται γενικῶς ὡς ἡ δύναμις τῆς μεταδόσεως τῶν νοσημάτων τούτων. Ἴσως τὰ μικρόβια ταῦτα νὰ εἶναι ἀλλοίας φύσεως τῶν μέχρι τοῦδε ἀνακαλυφθέντων. Ὅπως δήποτε ἡ μόλυνσις τῆς ὀστρακιᾶς ἐνεργεῖ μὲ τὸν ἴδιον τρόπον ὡς ἡ τῆς ἰλαρᾶς καὶ τῆς διφθερίτιδος, καὶ εἶναι κινδυνῶδες νὰ ἐπιτρέπωμεν τὴν συγκοινωνίαν ὑγιῶν παιδίων μετὰ ὀστρακιώντων. Ἡ ἀπομόνωσις τῶν μικρῶν ἀσθενῶν τῶν προσβληθέντων ὑπὸ ὀστρακιᾶς πρέπει νὰ ἐνεργῆται δραστηρίως εἰς τὰς οἰκογενείας ὡς καὶ εἰς τὰ σχολεῖα, ἐὰν δὲν θέλωμεν νὰ ἴδωμεν τὸ νόσημα διαδιδόμενον καὶ καθιστάμενον ἐπιδημικόν. Εἰς τὰς μεγάλας Εὐρωπαϊκὰς πόλεις ὑπάρχουσιν εἰς πάντα τὰ νοσοκομεῖα διαμερισματα ἰδιαίτερα διὰ τὴν ὀστρακιάν. Ἡ γειτνίασις ὀστρακιώντος πρέπει νὰ θεωρῆται ἐπικίνδυνος ἐπὶ ἓξ ἑβδομάδας. Ὅτε κροῦσμα ὀστρακιᾶς ἀναφανῇ εἰς μίαν οἰκογένειαν τὰ λοιπὰ παιδιὰ τῆς οἰκογενείας δέον ν᾽ ἀπομακρυνθῶσι τῆς οἰκίας κατὰ τὸ ὡρισμένον αὐτὸ χρονικὸν διάστημα. Πολλάκις καὶ οἱ ἐνήλικες οἱ νοσηλεύοντες ὀστρακιῶντα προσβάλλονται ὑπ᾽ αὐτῆς, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἐκτεθειμένοι εἰς αὐτήν, ἐὰν ἤδη ἔπαθον ἐκ τῆς νόσου. Σπάνιον εἶναι νὰ προσβληθῇ τις δὶς ἐξ ὀστρακιᾶς.

Ὁ περίοδος τῆς ἐπωάσεως τοῦ πυρετοῦ τούτου διαρκεῖ 2 ἕως 7 ἡμέρας. Εἰς τί ὀφείλεται ἡ ποικιλία αὕτη τῆς διαρκείας τῆς ἐπωάσεως, οὐδεὶς γινώσκει. Ἡ εἰσβολὴ προαναγγέλλεται ὑπὸ πυρετοῦ ἐντόνου μετὰ δίψης ἀσβέστου. Τὸ παιδίον θερμότατον κατὰ τὴν ἐπαφήν. Ὁ σφυγμὸς συχνότατος. Τὸ θερμόμετρον τιθέμενον ὑπὸ τὴν μασχάλην δεικνύει θερμοκρασίαν $40^0,5$ καὶ πολλάκις 41^0. Μία τοιαύτη ἀνύψωσις τῆς θερμοκρασίας ὀφείλει νὰ μᾶς ἐξαναγκάσῃ ὅπως προσκληθῇ ἰατρός. Εἰς τὰ νεαρᾶς ἡλικίας παιδία ἡ ἀρχὴ τοῦ πυρετοῦ τούτου συνοδεύεται συχνάκις ὑπόσπασμωδικῶν κινήσεων τοῦ προσώπου καὶ τῶν ἄκρων. Λίαν σύνηθες εἶναι τὰ παιδία νὰ καταλαμβάνωνται ὑπὸ ἐμέτου κατὰ τὰς πρώτας ὥρας τῆς εἰσβολῆς τοῦ νοσήματος. Τάχιστα τὸ παιδίον παραπονεῖται διὰ πόνον κατὰ τὸν λαιμόν. Καταπίνει τὰς πτισάνας μετὰ δοσκολίας. Ὁ πόνος οὗτος εἶναι ἀποτέλεσμα οἰδήματος τῶν ἀδενων τοῦ τραχήλου. Τὸ ἐξάνθημα, δὲν βραδύνει νὰ ἀναφανῇ. Κατ᾽ ἀρχὰς ἀναφαίνεται εἰς τὸ δέρμα τῆς βάσεως τοῦ

τραχήλου, εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ στήθους, εἰς τὴν κοιλίαν, εἰς τοὺς βουβῶνας καὶ εἰς τοὺς μηροὺς. Ἡ ἐρυθρότης εἶναι κατ' ἀρχὰς μικρά, νομίζει τις ὅτι τὸ δέρμα προσετρίβη δι' ὀθόνης σκληρᾶς. Τὸ πρόσωπον εἶναι ἐξημμένον, ὡς ἐν πυρετῷ, ἀλλὰ δὲν εἶναι αὐτὸ ἡ ἀρχικὴ ἕδρα τῆς ἐξανθήσεως.

Τριάκοντα καὶ ἓξ ὥρας μετὰ τὴν ἐμφάνησιν τοῦ πυρετοῦ ἡ ἐξάνθισις ἔχει σχεδὸν συντελεσθῆ. Ἅπασα ἡ ἐπιφάνεια τοῦ δέρματος τοῦ σώματος συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἄκρων εἶναι χρώματος πορφυροῦ. Ἡ ἐρυθρὰ αὕτη χροιὰ εἶναι ἐνίοτε τόσον βαθεῖα, ὥστε νομίζει τις, ὅτι τὸ παιδίον διεβράχη δι' ὁποῦ βάτας τῆς ἰδαίας (framboise). Τότε καὶ τὸ πρόσωπον καταλαμβάνεται ὑπὸ τῆς ἐρυθρότητος. Ἡ ἰσχυρὰ αὕτη συμφόρησις τοῦ δέρματος πάντοτε συνδέεται ὑπὸ κνισμοῦ, ὑπὸ καύσου ὅστις εἶναι λίαν ὀχληρός. Τὰ παιδία ἔχουσιν ἱδρῶτα παρακολουθούμενον ὑπὸ λεπτῶν ἐπιδερμικῶν φυσαλίδων δικφανῶν τὰς ὁποίας μόλις βλέπομεν, ἀλλὰ τὰς ὁποίας αἰσθανόμεθα διὰ τῆς ἐπαφῆς, διότι τὸ δέρμα καθίσταται ἐλαφρῶς ρυτιδῶδες. Ὁ πυρετὸς εἶναι πάντοτε ὑψηλὸς ἐφ' ὅσον φαίνεται ἡ ἐξάνθησις αὕτη τοῦ δέρματος. Ἡ γλῶσσα εἶναι ἐπικεχρισμένη δι' ὑποφαίου στρώματος. Ἡ ἐνόχλησις τοῦ λαιμοῦ λίαν ἐντείνεται. Ἐὰν ἐξετάσωμεν τὸν φάρυγγα, ἀκολουθοῦντες τὰς ὁδηγίας, ἃς θέλομεν ἀναγράψει εἰς τὸ περὶ διφθερίτιδος, θέλομεν παρατηρήσει ὅτι οὗτος εἶναι ἐρυθρότατος, στιλπνός, ὅτι αἱ ἀμυγδαλαὶ εἶναι διωγκωμέναι καὶ συχνάκις κεκαλυμμέναι ὑπὸ λευκοῦ ἡμένος κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἐκτεταμένου. Ἡ ὄρεξις ἔχει ἀπολεσθῆ καθ' ὁλοκληρίαν, ἀλλ' ἡ δίψα ἐπιμένει πάντοτε ἄσβεστος, τὰ οὖρα ὀλίγα καὶ βαθέως χρώματος. Ἡ ἐξάνθησις δὲν διατηρεῖ τὸ ὡραῖον αὐτῆς φοσφοροῦν χρῶμα ἢ ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, εἶτα, ὠχριᾷ βαθμηδόν, ταυτοχρόνως δὲ καὶ ὁ πυρετὸς ἐλαττοῦται κατ' ὀλίγον. Μετὰ πέντε ἢ ἓξ ἡμέρας τὸ δέρμα ἀνέλαβε σχεδὸν τὴν συνήθη αὐτοῦ χροιάν. Ἡ ἐνόχλησις τοῦ λαιμοῦ ἐλαττοῦται, ἡ γλῶσσα ἀπογυμνοῦται τοῦ ὑποφαίου ἐπιχρίσματος καὶ καθίσταται ζωηρῶς ἐρυθρά, αἱ δυνάμεις καὶ ἡ ὄρεξις ἐπανέρχονται. Θὰ ἦτο ὅμως πλάνη, ἐὰν νομίσωμεν ὅτι τὸ πᾶν ἔληξε καὶ ὑποχωρίσωμεν προώρως εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῶν παιδίων, ἅτινα ζητοῦσι νὰ καταλείπωσι τὴν κλίνην. Ἡ ἀνάρρωσις ἄρχεται εἶναι ἀληθές, ἀλλὰ ὑπὸ ποίων προφολάξεων δὲν ὀφείλει αὕτη νὰ περιβάλεται! Ἀπὸ τῆς δευτέρας ἑβδομάδος μετὰ τὴν ἐξάνθησιν ἄρχεται ἡ ἀπολέπισις τοῦ δέρματος. Μετὰ τόσον ἔντονον ἐρυθρότητα τὸ παιδίον ἀνακτᾷ, οὕτως εἰπεῖν, δέρμα νέον. Ἐπὶ τῶν κνημῶν τοῦ τραχήλου βλέπει τις τὴν ξηρὰν ἐπιδερμίδα ἀποπίπτουσαν κατὰ μικρὰ τεμάχια. Τὸ ὑποκάμισον, αἱ σινδόνται τοῦ μικροῦ ἀσθενοῦς καλύπτονται ὑπὸ τῶν ἐπιδερμικῶν αὐτῶν συντριμμάτων.

Ἡ ἀπολέπισις ἐξακολουθεῖ κατὰ τὴν τρίτην καὶ τετάρτην ἑβδομάδα. Ἡ ἐπιδερμὶς διαρρήγνυται κατὰ τὴν παλάμην τῆς χειρός, τὸ πέλμα τῶν ποδῶν καὶ τοὺς δακτύλους τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν. Τὰ παιδία μόνα των ἀποαποσπῶσι ἐπιδερματικὰ τεμάχια πολλῶν ἑκατοστομέτρων μήκους ὁμοιάζοντα μικρὰ τεμάχια μεμβράνης λεπτῆς. Παρετήρησαν ὅτι, ὅτε τὸ ἐξάνθημα εἶναι ἔντονον, ἡ ἐπιδερμὶς τῶν δακτύλων τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν ἀποπίπτει ὡς δάκτυλος χειροκτίου ταυτοχρόνως μὲ τοὺς ὄνυχας.

Τὸ ἐξάνθημα τῆς ὀστρακιᾶς δὲν ἔχει πάντοτε ὅμοιον χαρακτῆρα, δύναται νὰ ἦναι λίαν ἐξησθενημένον. Ἐρυθρότητες ἐλαφραὶ παροδικαὶ εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματος εἶναι τὸ ἐξωτερικὸν γνώρισμα τῆς νόσου μετὰ τῆς τοῦ λαιμοῦ ἐνοχλήσεως καὶ τοῦ πυρετοῦ. Ἡ ἀπολέπισις ὁμοιάζει τὴν τῆς ἰλαρᾶς. Ἀλλ' ἀντιθέτως παρατηροῦμεν ὀστρακιᾶς δεινάς. Εἰς διάστημα ὀλίγων ὡρῶν ἡ θερμοκρασία τοῦ σώματος ἐξεταζομένη διὰ τῶν θερμομέτρων ἀνέρχεται εἰς 41°,5 ἢ 42° καὶ μάλιστα καὶ ἐπὶ πλέον. Εἶναι ἀληθὴς πυρκαϊὰ τοῦ ὀργανισμοῦ. Οἱ μικροὶ ἀσθενεῖς καταλαμβάνονται ὑπὸ παραληρήματος σφοδροῦ μετ' ἀνησυχίας, ἥτις δύναται νὰ καταλήξῃ εἰς σπασμούς. Ἄλλοτε ἡ ὑπερβολικὴ αὕτη θερμοκρασία ἥτις κατακαίει τοὺς ἱστούς, ἐπιφέρει ἔκλυσιν πλήρη ὁμοίαν ἐκείνης ἣν βλέπομεν εἰς τὰς πλέον βαρείας μορφὰς τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ.

Αὕτη εἶναι ἡ κακοήθης ὀστρακιά, ἐναντίον τῆς ὁποίας οἱ ἰατροὶ προσπαθοῦσι ν' ἀντεπεξέλθωσι, βυθίζοντες τοὺς μικροὺς ἀσθενεῖς ἐν ψυχρῷ λουτρῷ ὅπερ ταπεινεῖ τὴν θερμοκρασίαν.

Ἀλλὰ συχνάκις ἡ θεραπεία αὕτη ἀποβαίνει ἀνωφελὴς καὶ ἐντὸς τεσσαράκοντα ὀκτὼ ὡρῶν ὁ θάνατος ἐπέρχεται πρὶν ἢ μάλιστα ἡ ἐξάνθησις τοῦ δέρματος τελείως ἐκδηλωθῆ. Ἡ κακοήθης ὀστρακιὰ εἶναι σπανία.

Ἐξ ὅλων τῶν ἐξανθηματικῶν πυρετῶν ἡ ὀστρακιὰ ἀπαιτεῖ πλέον αὐστηρὰν ἐπαγρύπνησιν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀνερρώσεως, ἥτις παρατείνεται ἐπὶ ἓξ ἑβδομάδας εἰς τὰς πλέον ἐπιεικεστέρας περιπτώσεις.

Ἀνθὴ Βασιλειάδου Ἰατρός.

Παρακαλοῦνται θερμῶς αἱ κ. κ. συνδρομήτριαι αἱ καθυστεροῦσαι τὰς συνδρομάς των τοῦ λήξαντος ἔτους νὰ ἀποστείλουν αὐτὴν ἀμέσως. Ἐπίσης αἱ ἐπιθυμοῦσαι νὰ ἐξακολουθήσουν λαμβάνουσαι τὴν «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» παρακαλοῦνται νὰ ἀνανεώσουν τὴν συνδρομήν των.

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΓΗΣ

Ἡ **Χειραφετημένη** καὶ ἡ **Μάγισσα** εἶναι τὰ δύο πρῶτα ἔργα τῆς ὑπὸ τὸν τίτλον: Τὰ **Βιβλία τῆς Αὐγῆς** τριλογίας τῆς κ. Καλλιρρόης Παρρέν.

Εἰς τὰ μυθιστορήματα αὐτὰ μελετᾶται καὶ εἰκονίζεται ἡ γυνὴ τῆς παλαιᾶς ἀνατροφῆς ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν γυναῖκα τοῦ Νέου Κόσμου, τὴν ἀνατρεφομένην μὲ τὸ πρακτικὸν πνεῦμα καὶ τὴν ὀρθὴν τοῦ προορισμοῦ της, ὡς ἀνθρωπίνου ὄντος ἀντίληψιν.

Εἰς τὴν «Χειραφετημένην» περιγράφονται ὁ βίος, τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῆς Κων/πόλεως, εἰς τὴν «Μάγισσαν» ὁ βίος τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων. Καὶ τὰ δύω συγκινοῦν, συγκλονίζουν, τέρπουν καὶ διδάσκουν. Ἀνατέμνουν τὴν γυναικείαν καρδίαν καὶ δίδουν πλήρη ἰδέαν τῶν πλεονεκτημάτων τῆς νέας ἐπὶ τῆς παλαιᾶς ἀνατροφῆς.

Ἕκαστον ἐκ τῶν βιβλίων τούτων ἀποτελεῖται ἀπὸ 400 περίπου σελίδας καὶ τιμᾶται διὰ τὰς Ἀθήνας δρ. 3, διὰ τὰς ἐπαρχίας 3,50 καὶ διὰ τὸ ἐξωτερικὸν 3 φρ. χρ.

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται πρὸς τὴν κ. Κ. Παρρέν, ὁδ. Πανεπιστημίου, 27 Ἀθήνας καὶ συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

ΤΥΠΟΙΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ